

Fak už jsme skončili. Je podání odpoledne, spíše už
podvečer. Dopoludne ve škole, odpoledne v další škole,
hladový, unavený, nejraději bych si šel sedět na lavičku
v učebně. Ne, musím jít. ^{Už} Musím pryč, musím
prote jít, jít, jít stále někam do předu. Nechci jet
šatinou, snažit se ^o ^{světlou} lidmi. Chci být někde od
všeho ruchu, povinností, strachu od války. ^{Něbov dokleš} Tyžel jsem
ven, konečně venku. "Chladný" vítr fouká mi tvář.
Citím, jak se mi vrací síla, odhodlání a chuť všechno
solaďnout. Vím, že to soládnutí a že moje věsti má smysl.
Jdu ^{ponad} ulicí směrem k Mendlovu náměstí. Potkávám
spoustu lidí. Přemýšlím kam ti císaři všichni ^{směřují} jít.
Do Langyue mě jeden malý kluk. Může mít tak osm.
Má smutný výraz ve tváři. Nejvyšší ~~to~~ ^{ho} něco hrází. Co
mi je vlastně do něho. Jsem ve velkém městě plném
anonymity, ~~nesmím~~ ^{smím} pokračovat klidně dál.
Jsme tu všichni ^{už} ^u ^{světlou} ^{světla} ^{světla} a ^{světla} ^{světla} a ^{světla} ^{světla}.

CESTA ZE ŠKOLY (Z UNIVERZITY)

LEDEBA
ONDŘEK

— VYUŽÍT SLOVA LES, CIZINEC, ÚSILÍ

Hodina konečně skončila a já jsem mohl zamířit domů.
Po celodenní směsi seminářů a přednášek jsem si připadal
už jako cizinec v zemi, kde mierna nikdy neuvrhnou.
Takové pošly jsem občas mival, radostně po návratných dnech.
Vyšel jsem z fakulty na ulici a přede mnou se vynořil
ohromný dav lidí. Hlava na hlavě, úplně jako Stromy
v hustém lese. "Proč by hodiny musly vždycky skončit
na všech budovách dejně?" Pochopil jsem se tedy přes
ten les lidských překážek a zamířil k záhře. Dostal
se do m' vyřadovaly brachu úřadu. Nakonec jsem si však
obradil klidně misticke v rukou a odebral se do říše
připomněns. Cesta na konečnou zastávku byla hlavě dlouhá.

LÁSKA K MĚSTU

Ty máje krásné město, ty klidně místo k řísti.
Proč bych se jinam dítoral, když měste nem
lepších byto. Dohinka uprostřed a lesy kolem
tebe, pod námi světa stěd a nad hlavou nebe.

KUŘIM

Cesta ze školy

Všem K.O. Dnešek byl šileny! Přijdu na kolej a musím ještě napsat tu esej do estetiky. Úplně stejný úkol jsme měli minulý semestr, opět zbytečné úsilí.

Zajímalo by mě, jestli se spolubydliči z Arménie už vrátili ze školy. Taký toho má teď hodně. Přijde mi, že všichni cizinci, co jsou na koleji, studují ekonomku. Ta šalina má snad pět minut zpoždění.

Asi se opět zasekla na té trase kolem lesa. Máš dnes vlastně co jíst? Tak ještě zajdu do Lidlů... no, bude rychlejší, když to dojdu pěšky.

Odpoledne po kouci vyčovávali se řády střílu domu.

Nebudu ti nic kalhat, ze školy se jde řády lepe než do ul.

Moje kroky kuřis' nejprve ne ujbližšil zastavenou tramvaje. Už od školy vidim, jestli přijíždí. Častokrat mi i přes ~~střetk~~ večkeri me' úsilí ujede.

Po krátkel vyhlídkech jízde po Brně zacházim do podzemí mu'son'ko ualdraži'. Čouk už se uemže kochat krajinou. Když uam špatnou ualladu, zuchtá unou úzkost, protože vidim jen uerlidne' tráve oziuncu.

Nallada se mi ovšem zase stěpši' vyhledam z vlaku. Moje oči: ~~lékař~~ ^{sledují} ubíhající krajine'. Pozoruj pole, louky, lety i zastane' čá'sti měst.

Uždy jsem úplně nejřastnější, když úrpěvně zdolal'm ^{podíval'm se kolem} a muž'u říct: "konečně jsem domu!"
nebespečne' schůdky,

Cesta z univerzity

Poší, co ~~opustím~~ projdu hlavníím vchodem, vyjdám se doprava na zastávku Pošiči. Nastoupím do tramvaje č. 5. Kbyhke si sedám, protože mě čeká hodně zastávek, než budu moci ~~vstoupit~~ vystoupit. Celou cestu se dívám a oběma stranami, kolem čeho jedeme a kde se změnila vyloha. Často do tramvaje nastupují i cizinci, kteří ~~jsou~~ jsou z Brna na Erasmus. Vystoupím na předposlední zastávce. Nyní mě čeká ještě dlouhá cesta k bytu. Naštěstí ~~ji to celou cestu~~ jedu celou cestu a kopce dolů, sudiš mi to nestojí tolik síly. Když se blížím ke svému cíli - bytu, ~~nikdy~~ ~~jsou~~ ~~jsou~~ jedu po náměstí plném stromů. ~~Ještě~~ ~~ještě~~ ~~ještě~~ Z dáleky se vypadá jako les, ale jde o lipovou alej. Za náměstím přejdu hlavní silnicí a jsem u vchodu do domu.

LES, CIZINEC, ÚSILÍ

- cesta ze školy - POPIS

~~Amurim u křídla domem~~

~~Scházím se s~~

U křídla domem sedí ve budově Pedagogické fakulty.
Proti ~~me~~ ^{me} proudy lidí, ~~domem~~ velké množství mládeže plná
spěchajících řidičů.

☞ Jeden přechod, druhý přechod. Na nástupní přečte
mnou mnohá přejíždí ^{autobus} ~~záměstí~~. Nadmístě, je ^{něm} ~~největší~~
jedno velké místo. Sedím si vedle ~~patra~~ namračené
pána, nepřítel čince. ~~záměstí~~ autobus se rozjíždí,
ale hned zastavuje. Na semaforu svět červená. Na levé
straně železnice a linka pro každou železnicu, na které se pokupují
~~lázeň~~ lázně.

Na pravé straně paneláků, lidé lidé v nich ani nejsou...
Přejíždíme pod mostem, po druhé mnohá přejíždí
vlak. ^{na dálnici} ^{největší} ^{trase} ~~Amurim~~ ~~synalobit~~
někde me úsilí, abych autobus stihla. Křídla plakáty,
reklamy, přabíháme přes přechod. Jsem na ma obraně,
řádek plus lidí, a ta dlouhá fronta. Nechce se mi
s nimi ma čekat na přátopením autobuse. ~~Představuji si~~
jak je sama, na řičem lese... Nastupuji do řádku do
autobusu, sedám si do okna a představuji si, jak je sama,
někde v hlubokém lese, se lidí.

Z fakulty na fakultu

Procházím pomalu celou fakultou, abych se dostala k jídelně ze školy a v duchu pořád nadávám na absurditu zdejšího číslování učeben... Jako by to dalo tolik práce číslovat tak jako ostatní fakulty... ^{Písmeno z budova, první číslo signalizující patro.)} ~~Les a znovu si opakuje, že~~ tedy to ~~je~~ ^{zjevně} nikam nestojí a trochu usít...

Jdu na ^{Příč na} sestru. Chvilí čekám, v usích stávkatka, v ruce knihu ^{Dočítám Hawkinga} Mohla bych si znovu přečíst něco od Strugacových, ^{napadá mě,} ~~les~~ třeba Les... takový bizer by mi teď ^{sedl} ~~prospěl~~ ^{že} Sedím v tramvaji, když razím Hanciřská, ⁴ a vystupuju. Musím se zastavit v labu, ^{sami} a zívá si ~~sp~~ nedobře zřídit různou administrativu, tak je to zase na mně. Zajdu s H. do pátého patra, domluví se co je potřeba a ^{myslí na svou postel, jdu} konečně ^{je} jdu domů. Teda, na tramvaji nakoupit, packnout. Číst Les...

Cesta ze školy

Jakmile vyjdu ze školy ven, oddělně si a nasadím si sluchátka. Pustím si nějakou hudbu, abych aspoň na chvíli nemyslela na školu. Vynalozím poměrně velké ušičky, abych stihla ten nejbližší spoj. ~~Ještě předtím~~ Jdu tedy velmi rychle na nejbližší zastávku. Nejprve přeběhnu přes přechod. Hned vylpětí přes druhý. Nutno podotknout, že ~~před~~ si předtím vždy vyndám sluchátka z uší. Ještě přeběhnu přes koleje a neobtěžovně čekám na autobus. Když přijede, nastoupím do něj a rozklídnu se kolem sebe. Všude jsou sami erinci. Něhdy přemýšlím nad tím, co se jim asi ~~hust~~ honí hlavou, někdy jen vnímám hudbu. Po pár minutách vystoupím a čekám na další spoj. Nastoupím do dalšího autobusu, který bývá pravidelně plný, a stojím celou cestu. Vždy se během cesty dívám z okna. Raději pozoruji míhající se ~~okna~~ města než strážné výrazy dalších cestujících. Stejně se dne ze mě opadne vždy až po tom, co vyjedeme z centra a začneme projíždět předměstí.

Pohled na zele a ~~zastávky~~ zastávky na lesy je úžasnější. Po půlhodinové cestě z autobusu vystoupím, vydám se zkratkou směrem domů a stále u toho poslouchám hudbu. Za čtyři minuty jsem u branky, přejdu přes dvířka a jsem doma.

Cesta ze školy

Z Fakulty sociálních studií chodím domů ráda. Konkrétně v podvečerních hodinách, takže si vždy udělám pěší procházku až na hlavní nádraží odkud pokračuju dále vlakem do vesnice Otava, 25 km od Brna.

~~Můj~~ Největší problém má čekat přímo u Fakulty odkud musím kolem projít kolem čemského kásele a ^u Ústavního soudu a tramvajové zastávky česka až ke kostele sv. Tomáše. Tato část cesty mi vždy dříve největší úsilí - je zde spousta lidí, aut, tramvají, přechodů, ^u síle všech pokračuju přes křižovatku svobody, a pokračuji dle Masarykovou ulicí. Ráda se procházím tímto místy, pozoruji, kde je to ~~právo~~ ~~sovětské~~, koukám po postavech a obličejích procházejících cizinců a někdy i lidí má zvědavých. Pomalu docházím na hlavní nádraží. Zde opět spousta ruchu a spechů, ale je jí nese dím do světa vlakem a odjíždím domů ~~na~~ na vesnici, ze "okna klidně". Cestou vlakem pozoruji měňáčky se svět ze okny - lesy, louky, pole. Blíž se ani nemůžu dojet a jí ^{vystoupit} z vlaku ve své obci. Ještě pár minut pěšky a jsem doma.

Moje cestování ze školy mi sice zabere každý den alespoň hodinu a půl času, ale rozhodně mi. Je to totiž krásné spojení všeho, v mém ráda - cesty z hektického ruchu z hlukem, kde je stále v dělat, do klidného domova, v něm zase utěru pohoda a lidstvo každý

Burno - univerzitni mesto. ~~Pravda~~ Nalisi spomenku Kullumika, spravovane
i spolecinskeho vyviti. a ja v tom uz 4 roky so spise ~~pridavam~~ prirucam,
chodim neudale sem a tam. ~~Do školy 2~~ Geologi do školy, se školy
na škole. Ceta je to pomerne pebra.

Pred skolou na nimmom Pouti me vidy mila prirucani
kese napusty slunce, slunce najvsi take dykbi so svitami, prave
~~pred tabulou tabulou sloji~~ ~~na~~ Borada farully neudale notahuji
so ikava namena. Kajem utubneho radaku cety mi netinou
obasi much ulice. Od slance prvovaje ar no Mendlovo namesti
vedim se pravdelne jako usinec. Kurova ulice je chladna, neolidna,
mista a nene nerola. ~~Jediny mily~~ ~~kaul~~ jeste, ze je nepulani
napravuji Koutici kvalita...

Mendlovo namesti vidy najal prirucam, pokocham se
vphledem na stvedonely elnam, porudavim Clisku Peptu a
pva... ledim jako plat nahoru na Uvor. Indlebus cislo 25
muri vidy vymlouel tmaine kviti, aby vrachny porarsky ~~vypr~~
ar ~~Udala~~ ~~Udala~~ prvovaje cislo 4.

Uvenda je me oblíbené číslo, mee každá mi jerdine.
Když je all kvitné, obudate najane a na podrim, nekam je
dudolat ranobna a prajdu se k kvadanne expej pomoci
Tento ureč cety mam nejraději, prave cedu lamuji ašaly,
duby, luty a praporninaji ms kat loz Hlavij ~~u mima~~ mam
~~na~~ ~~snobna~~ nemice bred u domu. Krci ~~to~~ hora ~~na~~
mne vidy uklicisti, citim se za sebe, a kat ma maj ceta
prirucen stahny Jones.

CESTA ZE ŠKOLY

Vycházíme v společenství z budovy. Fouká vítr. Šálu omotáme pevněji kolem krku. Jde cítit, že zima se blíží. Před ohlupující silnicí sakra rozemávnám slova loučení od kamarádů, kteří jdou ještě do vedlejší budovy. S Aničkou namírně smírem k Mendlačku. Plynule vcházejme na přechod. Řidiči už jsou rozjelí, a jim dává studenka kousíček cesty. Na chodáčku nemůžeme jít celou cestu kolo vedle sebe, vyhybáme se kolemjdoucím a já i pouličními lampami. Na mendlačku se rozcházejme. Anička nastupuje do kolejebusu, já volím cestu pěšky. Dokud nenapadne sníh, trochu pohybu mi nevadí. Přibíháme rychle před koleji, tramvaj č. 6 se nebezpečně rozštěla rozjíždí.

V tu chvíli mě někdo odvolá. „Pleš, kam kam ai get ten Anička stráž?“ V tu chvíli mi připadne na mysl, že jde nějaký o nějakého cizince z tramve, kůže je v černé neupří. Vynalovím různé úvahy při vyvítkování, jaký lístek o kterou tramvaji by měl dostat, jest na ulici Cirkou. Moje angličtina je neohrabaná a mám strach mluvit. Radši vrate lidem pomůžu, a tak se snažím, aby mě pochopil. Když kluka doprovodím na zastávku, pomůžu mu koupit lístek a postu do správné tramvaje, musím opět potrácovat v cestě domů. Jdu před hluboký a spínavý život. Mějíme stovky aut, jejichž vůle mě s pouťavými stmívání odlepují. Jak moc mi každý chybí máš les, louka, pole, po kterých se doma tak ráda procházím. Z myšlenek mě vytrhne zelený panáček na přechodě, na němž ještě stále nepřístoumí stopím. Pak už stačí jen přiblížit se k Obilnímu trhu a nahoru po žirákově. Hned na rohu je úžasně malí knihkupeckí s dětskými kniškami. Do výlohy se vřady nadílní divím. Žiráková je pro mě osáza. Ulice jsou lemovány stromy, jsou zde krásné domy. A hlavně ten klid, to ticho.

Cesta na fakultu

Výuka na naší fakultě často končí v odpoledních hodinách, přičemž často kolem páté hodiny. Jelikož jízdu každý den domů vlakem, musím se dopravit na vlakové nádraží. Většinou volím mezi dvěma možnostmi a tato volba vyřazuje hodně lidí. Pravděpodobně se, sdali přejdu na vlakové nádraží pěšky a ~~se~~ pojedou tramvají. Nejčastěji volím přel bránu, ačkoli v Běrně probíhá chůze v potmě, chybí mi zejména les. Během celé cesty hlukují moji auty a dýchám nepříjemný zápach, který produkuji. Po takto dráždivé cestě se dostanu ráno po deseti minutách rychlé chůze na vlakové nádraží a pokračovat se zakoupil lístky. Hlavně se pravidlem, že mě při ^{odlupování} ~~nakupování~~ lístku a občerstvení sestavil cizinec sdílející došlou na jídlo, čímž dle mého myšlení levně vstoup. Cesta vlakem domů plyne rychle, protože se snáším v potměném vagonu vlaku otol knihy. Jakmile vystoupím z vlaku, konečně se dočkám potmě a klidného místa pro nevstřebatelné aut. To znamená, že se již blížím domovu a každou minutu vyhlížím stánek mého rodného domu.

Shiody se stálo jím stýg nabídní,
přelozí pavinovane hlyg uho a šovřovane
ná k sečevu. Antošb' jame se p~~řelozí~~
dohod' p~~řelozí~~ p~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~
dohod': "kdo jít se p~~řelozí~~?", a vedre se
vlyg los nabov.

Nejímá k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ i m~~řelozí~~
dohod'. A ~~šovřovane~~ ^{šovřovane} ~~šovřovane~~ ^{šovřovane} ~~šovřovane~~ ^{šovřovane}
se m~~řelozí~~ do se k~~řelozí~~ p~~řelozí~~ a
obje d~~řelozí~~ a~~řelozí~~ ~~šovřovane~~ se ~~šovřovane~~
šovřovane šovřovane' p~~řelozí~~. Bohod, nejt
m~~řelozí~~ dobe' - av šovřovane' k~~řelozí~~. Šovřovane' k~~řelozí~~
p~~řelozí~~ m~~řelozí~~ dobe' se p~~řelozí~~ p~~řelozí~~,
a p~~řelozí~~ a p~~řelozí~~ dobe'.

Šovřovane' k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~, m~~řelozí~~
jame na do~~řelozí~~ k~~řelozí~~, na d~~řelozí~~ p~~řelozí~~
na šovřovane', p~~řelozí~~ d~~řelozí~~ d~~řelozí~~ m~~řelozí~~
a dobe' k~~řelozí~~ k~~řelozí~~.

Šovřovane' k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~
šovřovane' k~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~,
se jame ~~šovřovane'~~ ~~šovřovane'~~ a m~~řelozí~~ m~~řelozí~~
dohod'. To jím p~~řelozí~~ k~~řelozí~~ k~~řelozí~~, k~~řelozí~~.

make an appeal from postdoc, at
shortly for looking for more jobs ~~if~~
wishes ... should be replaced!

Už čtvrtým rokem opouštím budovu mé milé fakulty. Dneska opět,
zejdu radostně pár schodů, rozloučím se veselo se spolužáky,
jejichž stopy směřuji na opačnou stranu. Mění mezi námi
zádný úsměv, tudíž rozloučení stáčí česky. Mé koly směřují
doprava. Po pár metrech přejedu silnici. Hodlám přijít u
tramvajové koleje. Pohled můj doleva a doprava a znovu doleva.
Nic nýčle, nic nezvoní. Pěračuji v cestě. Směřuji podél hlavní
silnice směrem k náměstí, jenuž se říká Mendelovo. Po
cestě míjím pár malých obchůdků, u kterých se ~~vždy~~ podí
vždy odstavuji jejich odchodními nehrachovat. Jsem na náměstí.
Je zde tolik lidí, až si občas říkám, jestli zde něco
nedávají selama. Sleduji, jak všichni někam spěchají, jak jejich
nožičky kmitají v proudu vzduchu. Koly se zavěsí a nich promění
v strom, vyrostle by zde rozjité obrovský les. S velkým úsilím
se přes dav pokládám až na autobusovou zastávku. Čekám...
konečně! Nastoupím dovnitř, a už vím, že to nejhorší mám
za sebou. Dvě zastávky dále vystoupím, po chvilce přejedu další
silnici a jsem doma. To vše s vědomím, že tuto cestu
budu absolvovat snad ještě tisícrát.

Kouzlo zadních branek jsem objevila někdy ve třetáku.
někdy mě sice stojí nemalé úsilí vytáhnout z batůžku
kartičku a zapípat ale krátkou dírku které se vyhnou rušné
ulici, za to stojí. Proběhnu dvorek za faktuou a kolem
paneláku, připomínajícího architekturu mého rodného města,
pokrčuji na zastávku. Už už stačí jenom zatočit
vlevo a hned vidím, jak mi právě vyela jednička.
čekám tedy na další spoj a poslouchám nepřátnou
řeč, vždyť Brno je cikinců plné. Po půlhodinové cestě,
~~zastávku~~ kterou strávím zahrabaná do knížky, vystoupím
na předposlední zastávce ~~stačí~~ jenom teď už stačí
jenom přijít silnici, zatočit doprava, doleva a
seběhnout z kopce. Jen pár stovek metrů ode mě září
všemi barvami podzimu les. Zámeček na bráně se
samozřejmě zastel. Tak ještě jednou otočit klíčem. ~~z~~
a jsem doma.

A je to tedy. konečně je tu dlouho očekávaná chvíle, kdy odcházel
domů. Mám s sebou náročný den, na který jsem se dlouho chystal.
Prezentace je harmonická a já už mohu vřel pustit a ležet. Melu'sih
se vyplatilo, mám z ní dobrý pocit.

Odcházel na žaluzie a cestou se mi honí hlavou vřel, co bych
měla udělat na další den. Přicházel na zastávku, kde stojí
vstupní cizince. Bavi se dost ushlas, což mi trošku vadí, protože
má po celém dni bohaté dost ležet.

Přijíždí tramvaj a já si nasedám. Je to volné místo a už
starší poblíž, tak si jdu sednout. Nemám energii na čtení
knížky, takže se jen dívám z okna. Cesta mi ubíhá rychle,
ale přijde mi, že je to velmi rychle. Chybil mi v Bru
les a čerstvý vzduch. Mohli bychom tu mít více parků.
Přicházel vnímat, co se kolem děje, a najednou si všimnu,
že už přijíždím na konečnou.

HOJE CESTA Z UNIVERSITY

Je středa ráno 14.30 a můj druhý ryba na půdě univerzity
skončila. Balím si věci do kabelky a v mělném městě
s ostatními ke schůzím, kvůli nedu k schůzím G.
Ale jsem již myšlenkami jinde. Musím nakupit a vyředit
dárky

Před školou se loučím se spolužáky a jdu si do auta.
Dávo jsem dobře zaparkovala. Měla jsem štěstí, a tak jsem
za rok do další ulice a oni se s jízky nasedám do auta.
Tudí jsem se nujyčtější přijet městem k druhé domě dle
to dnu venku myslím. Město se stoji pro bolony.
No a taky se ano! Najedim na silnici směr Opavě směr
Křídání autobusové zastávky a stoji to. Po ~~15.30~~ 15.30
patnácti minutách opouštím auto přepřínám silnici a
jdu na nákup. Rychle nakupuji, až stihnu do 16.30 školku.
Jste-li druska má ~~malá~~ malá kavárna, protože dříve
se škole nebudu, i když chci k fontě přede mnou
stoji cizincem a mluvíme s ní mělnu Panboře. Polají
nadávají podruhu a ten já s ní s ní s ní komunikují
s cizincem a ně mu vysvětluje. Končí jsem
na kávi já a platím a odcházím.

Nasedám do auta a řídím směř školka cestou se mi
~~hodi~~ hodi myšlenka, že se už řídím, až si ráno
přijdu seřikat do lesa a nymu.

Ke škole jsem nás Pavla. ☺

Cesta ze školy

Melekyj ukol, do školy mi moc nechtěl, a když odcházel, stámal
pichlým, de prde, ma prde, domi, ze farmaceuty. Melekyj ukol,
njde si upjstet, ani improvizovat, popis je ai moc realističej.

Jak líto itej. Myšleni den? No, jím se celý světá se
smírání, kdy žijí dle itej, chce-li, kicé itej.
Jo ai jak zase připadám jako student, mi jak učnic na místě,
do školky mi vlastně nepatím.

A takovito dsi opt dádám prde, měly, vyjímám všeli myšlen
ai do konce. A pak odcházel napodoby, ani posté ten den,
si obličkem zabut, senku p tma, chládné. A hlavě mám, nato vlastně
nemám, nemám, ani mám, směnici myšlenek a úsmay.

Když opouštím ze osmé učer budou, je to jak vycházet z lesa,
se šterem jsi se máno stráli, a učer máli cestu nem.

To, co se děje pám, háleš na školstech. Jde-li domi,
úsmá, jde-li za mějím, kdy mám ráda, radost. Orno když
njde o to, odkud jdete, ale kam máte namířeno. "

CESTA ZE ŠKOLY

Už je pozdě večer a já odcháším ze školy. Byl to dlouhý den. Něsoly mi připadá, že potřebuji vynaložit velké úsilí, abych vjedu zvládnout. Po cestě na trolejbus přemýšlím, co budu učit. Včetně se musím zastavit v obchodě.

Já seš pozdě večer je ve městě velký ruch. Práda bych si, abych aspoň na chvíli byla doma, oblépema šaty a sličkou malého města. Naseďám do trolejbusu a připadám si jako azimec. Všude kolem je množství rozmanitých lidí a všichni vypadají podobně unaveně. Možná na něco nejsou cílení, raději se konímé práce do školy a to nás spojuje.

Konečně budu doma a na chvíli se uvolním. Vyseďám a přeháním přes předok, znova mi nasedla zloba! Celemyším domů a v bytě nicdo není, všichni šli někam ven. Aspoň už nemusím s někým mluvit.

Jsem ráda, že jsem sama a v klidu doma.

A říkat znovu.

16:50. Konečně. Naskládám věci do kabelky, vezmu kabát z vestavěnou
u dveří a vyrazím. Stojí mě hodně usíli nezavolat si do toho
5. patra výtah, ale zvládnu to. S počtem, že přeci něco dělám
pro své zdraví, seběhnu desítky schodů. Uff konečně jsem přešel štolu.
Teď ještě nekončím dvě minuty, než přijde Janča a vyrazíme.

Ještě že chvilka neproš, napadá mě, když přišel, je to tady
na Portici vždycky boj. Jak to udělat, abych nemusela vřesť
do protijedoucího lidí a zároveň šla dostatečně daleko
od silnice, kde se za celý den vyhostily už forácké kaluže.
Zajímavé, Janča myslí na to samé. Začneme se toum
smát a diskutujeme o tom. Jsme do hovoru tak zabraně,
že si málem nevšimneme bloudů cizinců na rohu ulice.
Tak, teď rychle přes přechod, aby nám ten šalín neujel.
Teprve s protivným zvukem signalizujícím zabírání dveří
si uvědomím, že takhle se domů ani nedostaneme.

Husíme na trolejbus. Pitomá výleva. Pitomý zábradlový
most. Prý 15 měsíců, haha. To bude minimálně 18 měsíců.

Na další zastávce vystoupíme, mezi auty se propleteme
na druhou stranu ulice a mírně na trolejbus. Zajímavé.
Nevěděl jsem, že na konci stíjna svítí slunečko tak intenzivně,
že jsou zapotřebí sluneční brýle. Sklenka, která ~~je~~ má
názor nesdílel, ~~je~~ přitahuje pozornost i ostatních.
Konečně jsme na zastávce. Polívám se na tabuli. Skvělé!
Za 12 minut nám to jede. Přemýšlím, jestli nepůjdem
na kafe. Ale vyjichou se o zátěže objeví trolejbus.
Zjevně nějaký pěkně zpožděný. Nevadí, máme šanci. Rychle
s Jančou nastoupíme, usedneme na nejbližší volná
sedadla a započneme rozhovor, který nám vydrží
po celou pětadvaceti minutovou cestu. Ani si nevšimneme,
že trolejbus jede po nějaké jiné trase. Najednou jsme
uprostřed lesíka u našeho sídliště. Konečně, jsme doma.
I když po jiné trase, ale jsme tady. Díky bohu!

Jen co vyjedu ze školy doplaví mě poct slouy.

Pout, že jsem zvládnutá datst' den a že mě
čeká volně odpoledne. ~~stdu~~

solu na autokus. ~~z~~ Obvykle jezdím tramvaji,
ale ty led' k nám nejezdí, jelikož je
opravován d'obrodovický most. Doprava
je komplikovaná a sotva vstoupím
na ostrůvek, hrne se ke mě výsrec
s dotazem jak se dostane na starou
osadu. Popíšu mu cestu a již vidím, že
mi přijede autokus.

Spolu se mnou nastupuje stará paní
s taškou a přes veškeré úsilí se
do autokusu nemůže dostat. Pomůžu
jí. Ostatní pouze koukají. Je mi z toho
smutno. Vždyť pomoc je maláčkost
a samozřejmost, přesto to toliká lidem
dělá problém.

Cesta domů mi trvá dlouho, bydlet na okraji
Brna není sranda výhra. Ale jen co se

vykoupením na kopec, okleště se přečte mnohá
celé Brno, obklopené lesy. A ten pohled
je nádherný!

Vystoupím z autokusy, dojezdí domů
a uáivám si zastoučeního odpočinku.

CESTA ZE ŠKOLY

Když odcházím z univerzity, před budovou se dám v řady doprava a uším na tramvaji. Zastávka není nijak daleko, cestou musím přejít jen jeden přečlovka pak již čekat na příchod tramvaje. Obvykle přijede do pěti minut, ~~nikdy~~ nikdy nemusím čekat dlouho.

Cesta tramvají trvá necelých dvacet minut. Ať jednu v járnělově hodinu, byvá plná lidí, dokonce i cizinci. ~~Atť jedna~~ V mě cílové stanici to chce často vyimant velice úsilí, abych se dostala sloz statul lidi ven z tramvaje.

Ze zastávky mi cesta domů trvá přibližně pět minut. Procházím kolem starých budov, přichlů účel nemám. V okolí není moc restaurací ani barů, jen jedna malá včeska. Ačkoliv to působí jako kraj města, ani žádný les či park se zde nenachází. Na prvním rohu zahybám doprava a uším z jedi němu panelovému domu, který se zde nachází. Zbývá to jen otevřít dvoje těžké dveře a vyjet výtahem do prvního patra.

Žase jsme skončili poději, teď bych běžel na vlak. Rychlou chůzí,
občas proloženou během, se s trochu úsilí daí dostat na nádraží
rychleji než šaloun. Vlak má naštěstí opět zpoždění, takže ho
bez větších problémů stíhám a kupodivu nalézám i volnou „čistku“.
Po celém dni ve škole nemám náladu na cizí lidi a jejich hloupé
rozhovory. Proto si nasazuju sluchátka a zaposlouchám se do audioknihy.
V židemičích přistupuje několik lidí. Jeder si přisedá na volné
místo naproti ~~me~~ mně. Na něco se mě ptá, ale já přes sluchátka
neslyším. Jedno vytáhnu z ucha. Neznámý opakuje otázku. Nejspíš
je to cizinec, mluví anglicky. Podle přízvučky nejspíš někde z
východu. Ptá se, jestli to jede do Letovic. Odpovím mu „Yes“
a vrátím sluchátka zpět do ucha. Nechávám se unášet příběhem.
Čas plyne jako voda a během pár minut jsme v Blansku, kde vystupuji
a spěchám pro změnu na autobus. Ten naštěstí musí na
zpožděné vlaky čekat. V tuhle hodinu je opět plný a proto stojím
v uličce. Nevadí mi to, jsem už zvyklý. Vyjždíme z ~~sta~~ města.
Les je v tomto ročním období vážně krásný. Zanedlouho přijždíme
do mé rodné vsi a odjed to nahle se zastává už jen pár kroků
domů.

Za chvíli bude zima a já bych se se svého
mýračků vrátila do svého se. Zdravě.

Ty máji radná ~~ke~~ brando, nikdy by mi
nemohlo, že se za Těbou bude robit
racet. Vracím se pro Vaš, obamšle, a auton,
pln' bláznem' se vyobyl' sázejch.
Doufám, se podobá zimu ještě nikdy
mýračků, mýj slabý "gstonar"

Tak ovšem může, k tomu jako a pytlí a já
a platbošim spátky do navího studentšihho
bytu. Vě si tam nepřipadám jako cizinec,
ale stále to stále není, slyšmon si na nos
~~lidi~~ a je ošudjch a jen peníze jedinn koupil.
mu a knihy. Každý je to chce s všimmi živa.
Les ambador a sponzorem spínajch mlčít a
různých aš karitativních postar mi mlčít
mmlabrad. Lidy, klad obližnji naši rovnici. Žitum
těžko mlab, mi dsa malum scast auto na
příchodu, na těžké práce si onol mlčít malytenu.
Konceni jsem na mostě, tedy to mám vyradit,
je otam podammon těžce roda, kolem řeky plno
stromů, to se tomu, že to trótn omrdi. Takod
impolcké scema paitu bludných liti mlčít včís
murosti kde, ten most je těžším na dnosi pítu
jama křižovatka, tedy ně si dšším pazeo, aby mlčít
mlčít malytenu. Ještě mlčít dšleji asi čyři ldi
kendi před mmlacma a ně řidim stávie na
mlčít navího domu hrůz. kde se stávie
čítim ně trótn jako doma.